

Pomladne slutnje.

Pomladni šum v gaju, dehtenje rož
in žuborenje pomladnih vod —
Spomin na vesno, ah, kratka pot
skozi mladost — en sam sprehod! —

Pod palmami vije se senčna pot
in v zlatih žarkih tulpe blesté . . .
Ti prišel si mimo zamišljen, bled
in od takrat mi boleha srcé —

* * *

Mehka bledoba na licih
in mir in blažen smehljaj! —
O, daj mi mehko bledobo
in v srce mir mi daj!

In s tvojo mehko bledobo
in s tvojim smehljajem v očeh
s svetá preženem vso zlobo
in strast in izbrišem greh . . .

* * *

Ali ti znano, da hrepenenje
moje duše umira z menoj? —
Šla bi za tabo v kraje neznane
do smrti utrujena za teboj!

Šla bi za tabo srca pobožnega,
čistih misli, vedrih oči . . .
šla bi za tabo lica rožnega,
lica rožnega, kakor si ti!

Šla bi za tabo ure večerne
v sen skrivnosten — vtopljeno okó . . .
Šla bi vse steze neizmerne —
koder človeške noge gredo . . .

In kadar duša tebe mi najde,
najde si srečo, najde pokoj . . .
In brez tebe v večnem iskanju
neutolažen duh je moj!

* * *

Saj vem, na svetu ni kraja,
da se srečava spet . . .
Pomlad za pomladjo odhaja,
umira za cvetom cvet! . . .

Saj vem — na svetu ni kraja! —
A jaz te iščem povsod . . .
od zemlje do svetega raja
ljubezen gre križevo pot . . .

* * *

Ve ptičke drobne, v vejah žvrgoleče,
kaj daljno že pomlad ve slutite?
V poljubih solnca, v rožah hrepenečih,
nemara v dihih ve jo čutite? —

Oh, sluti se pomlad — in v srcu čuti, —
nje topli dih še v dušo prihiti . . .
O, Bog ljubezni, daj, kar srce sluti:
en sam poljub njegov — a do krvi! . . .

M. P. Nataša.

Dvogovor.

In jader belih niste vzrli vrh morja?
„Ne, sokol le je tonil v svitanju neba.“

In grom topov donel v obrežja skalna ni?
„Ne, val le rušil je osamljene čerí.“

In ni krik zmaganih ihtel skoz bojni mrak?
„Ne, z gromom vzduh je polnil mračen le oblak.“

In pesem zmagonosna k nebu ne kipi?
„Ne, val le nad mrličí smrten spev šumi . . .“

Vojeslav Molè.